

Breu molt breu text d'amor

Un relat de: [Lidia Casanova](#)

Només som grans de sorra que el vent mou sense preguntar. Tornava en tren a casa i una parella que xerrava sobre la feina regalava aquella metàfora a les meves tafaneres orelles. Eren dos amics que es retrobaven després de molt de temps i un parell de divorcis. Potser tenen raó i a la vida tots som anònims però aquella nit dos grans de sorra als que jo podia posar cara intercanviaven mirades dolces ignorant la resta del món.